

Udkastet, fordi det gik ud paa en altfor rigelig Erstatning til det privilegerede Hartkorn og til alt det privilegerede Hartkorn. Der blev derimod af denne Rigsdagsmand selv, der ligeledes aabnede Forhandlingerne ved Sagens anden Behandling, efterat altsaa Comitens Betænkning var kommet frem, udtalt en Anskuelse, som man i flere Henseender kunde kalde den aldeles modsatte. Saaledes er det jo ganske vist det aldeles Modsatte, naar den ærede Rigsdagsmand nu udtalte, at det netop var af stor Vigtighed, at Sagen blev afgjort strax, og jeg troer virkelig ogsaa, det grændser meget nær til at kunne kaldes det Modsatte, naar den ærede Rigsdagsmand nu sluttede sig til et Forslag, som var fremkommet fra et Medlem i Comitens, og som var det Forslag, der, med Undtagelse af Udkastet, gav den rigeligste Erstatning, og gav den til alt Hartkornet, medens derimod det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand erklærede sig saa stærkt imod at gaae ind paa, gav nogen mindre Erstatning, og gav den med forskjellig Størrelse. Jeg troer virkelig, at der i begge disse af mig antydede Retninger maa siges at være langt større Grund til Forundring over den ærede Rigsdagsmands Fremtræden, end der kan være til at undre sig over Ministeriet, hvilket jeg paa ingen mulig Maade finder at kunne siges at have givet Anledning til nogenfømhelst Forundring, men derimod synes at bestinde sig i god Harmonie med den Gang, som Sagen her i Thinget har taget; og jeg troer, at det i ethvert Fald er meget langt fra, at Ministeriets Fremtræden i Sagen skulde, som den ærede Rigsdagsmand yttrerede, trænge til mange store og fortjenstlige Gjæringer fra Ministeriets Side, for at blive udsonet. Jeg troer overhovedet ikke, at en Dvgivelse af eller Forandring i en tidligere Mening, efter fornyet Overveelse, kan afgive skjellig Grund til at fordre slige Sonoffere, og jeg troer i Særdeleshed ikke, at den ærede Rigsdagsmand selv, efter sin Dptræden i denne Sag paa dens forskjellige Stadier, kan siges at være i nogen saa Grad opfordret til at etablere Nødvendigheden af et saadant Sonoffer.

Efter Begjering af følgende Medlemmer:

Jørgensen, N. Pedersen, L. Jensen, Hermansen, Ottesen, Grønborg, Gram, Broberg, Olesen, Spandet, M. Drewsen, Neergaard, Poulsen, Damgaard, With og Willens, blev det derpaa sat under Afstemning, om Forhandlingerne skulde afflutes, hvilket med 48 imod 35 Stemmer blev vedtaget.

Man fik derpaa til Afstemning over det til § 4 stillede Forslag af Damkjær, Sidenius, Høier, Schroll, Otterstrøm, J. C. Drewsen, Spandet, Lykke, J. Knudsen, Gottlob, Gleerup, Alberti, Neergaard, Boisen og Bungen, at denne Paragraph forandres saaledes:

„Enhver Eier af privilegeret Hartkorn erholder af Statskassen et Vederlag, liget Beløbet af det, han for et Aar kommer til at betale i forholdet Landsskat og Gammelsskat, 18 $\frac{3}{4}$ Gange taget“.

der efter Begjering af følgende Medlemmer: C. H. Hansen, Andresen, P. Knudsen, Høier, Alberti, Willens, Sidenius, Hækkerup, J. Christensen, Schroll, Nørgaard, L. Jensen, N. Sørensen, Jørgensen, Clausager, Winther, Johansen, Grønborg, N. Pedersen, Ottesen, Hermansen og Rasmussen, blev sat under Afstemning ved Nayneopraab og, som af nedenstaaende Liste vil erfares, forkastet med 60 Stemmer imod 32.

Ja.

Alberti.	Høier.
Andresen.	Jacobsen.
Barfod.	Jugstrup.
Bungen.	Johansen.
Christensen, B.	Knudsen, J.
Clausager.	Knudsen, P.
Damkjær.	Lykke.
David.	Neergaard.
Drewsen, M.	Øppermann.
Drewsen, J. C.	Otterstrøm.
Frolund.	Schroll.
Gleerup.	Sidenius.
Gottlob.	Spandet.
Hansen, C. H.	Steen.
Hansen, J. A.	Tscherning.
Hækkerup.	Winther.